

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Simonsen, Carl E.; illustreret af Gudmund Hentze.
Titel Title:	<u>Eventyr</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Olaf O. Barfod & Co.'s Forlag, 1900
Fysiske størrelse Physical extent:	55 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

52, -105:

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

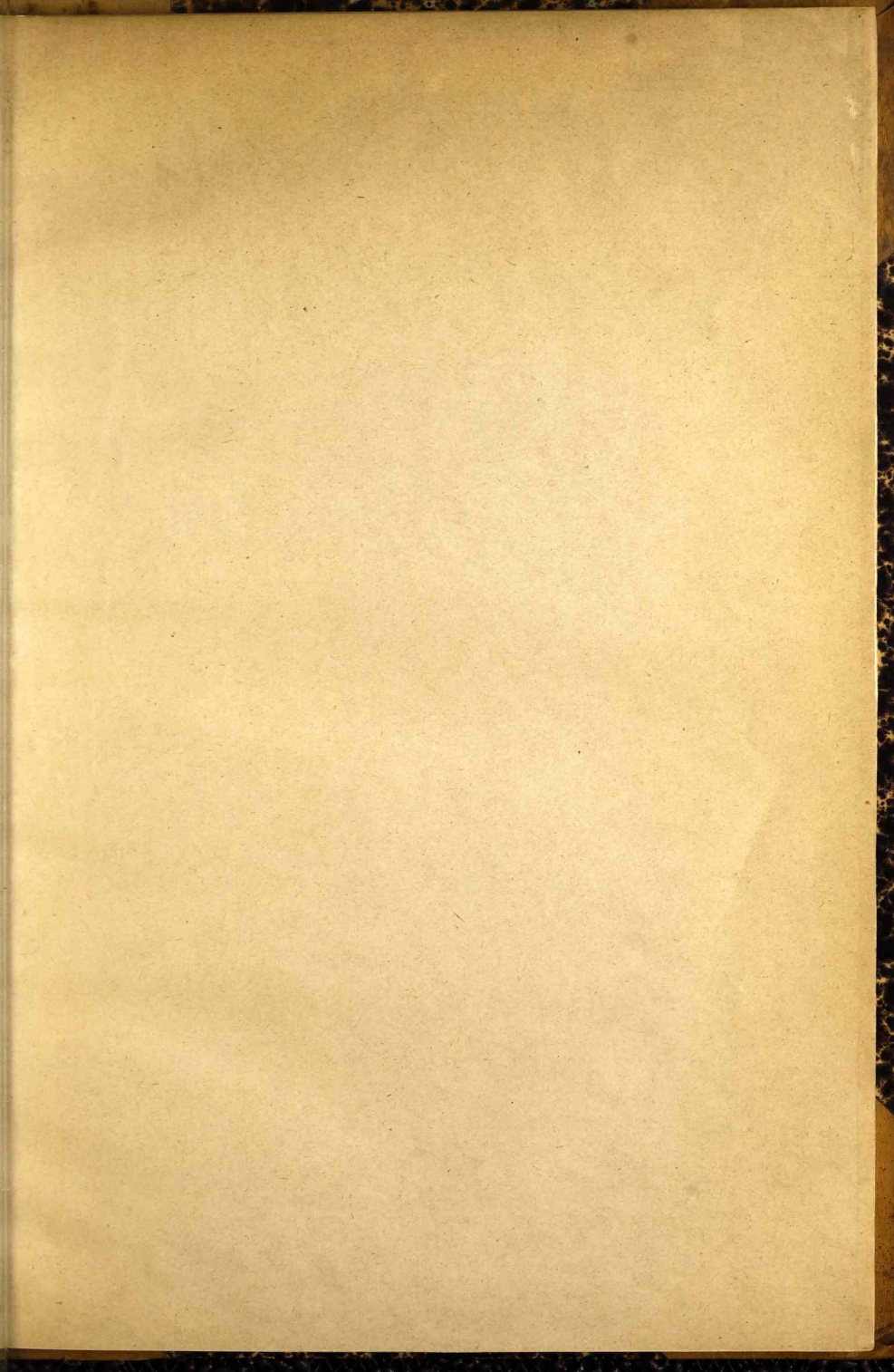
11 52 0 8 05065 6

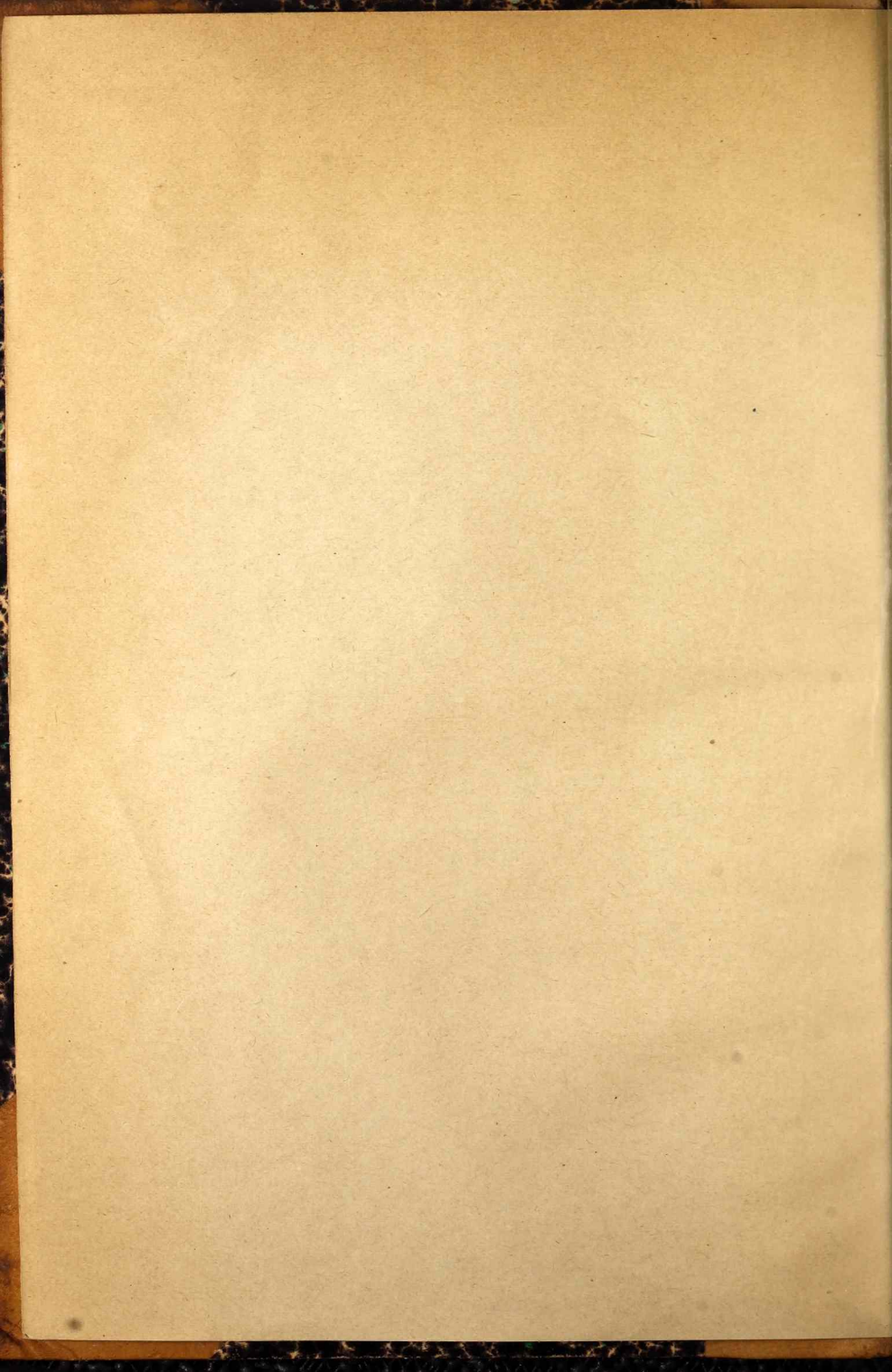
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

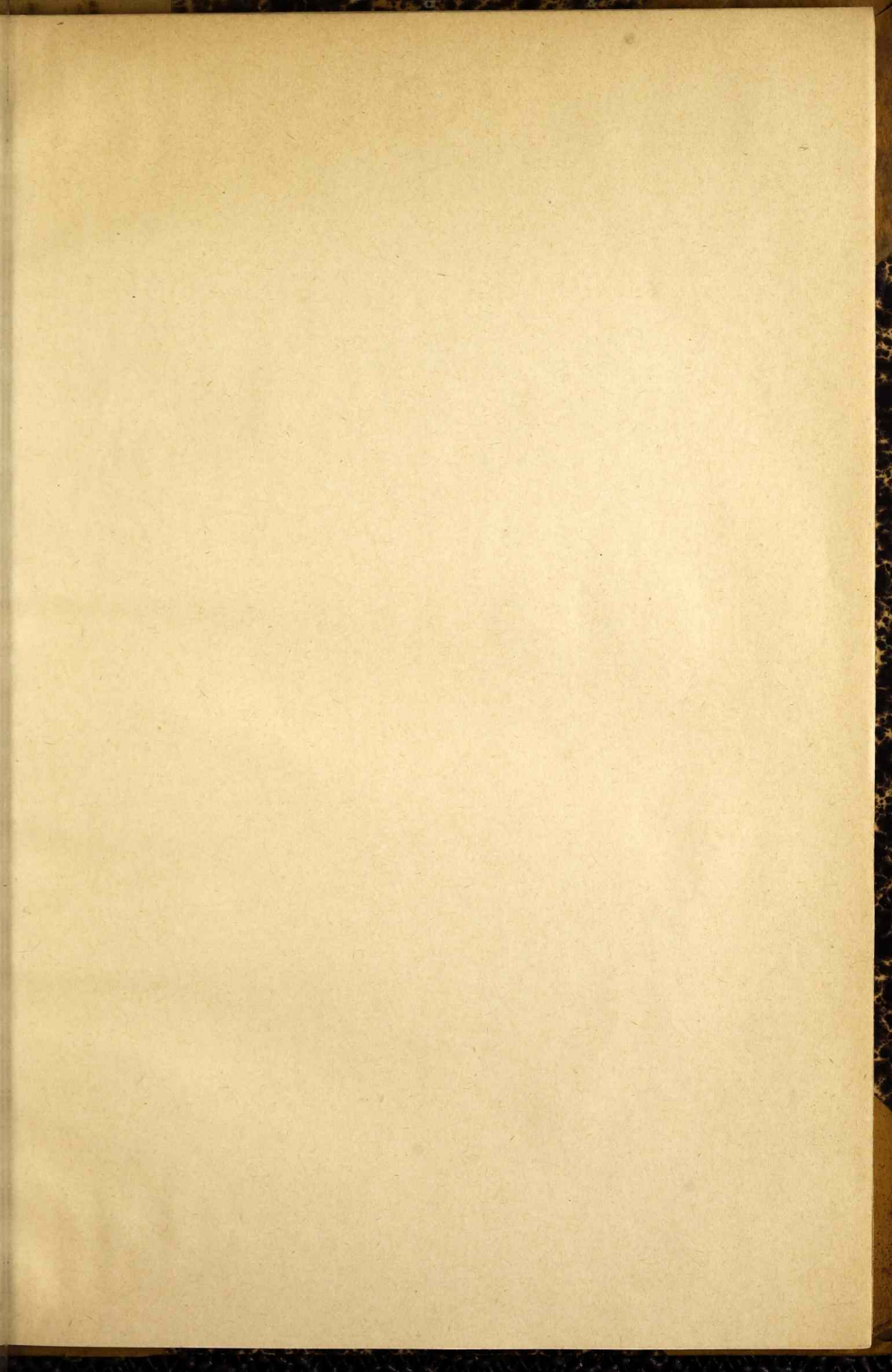

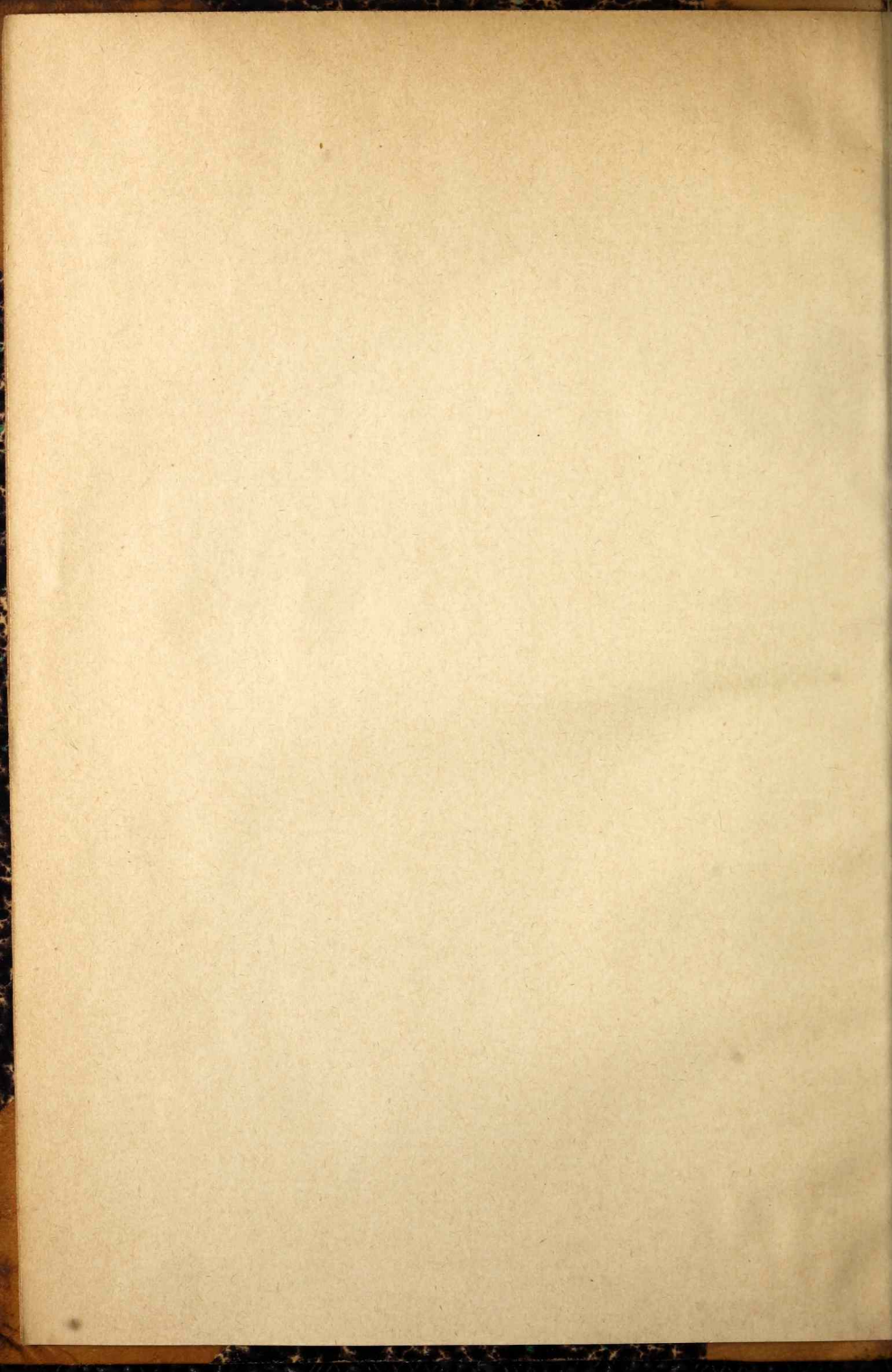
130023417163

Eventyr

AF

CARL E. SIMONSEN

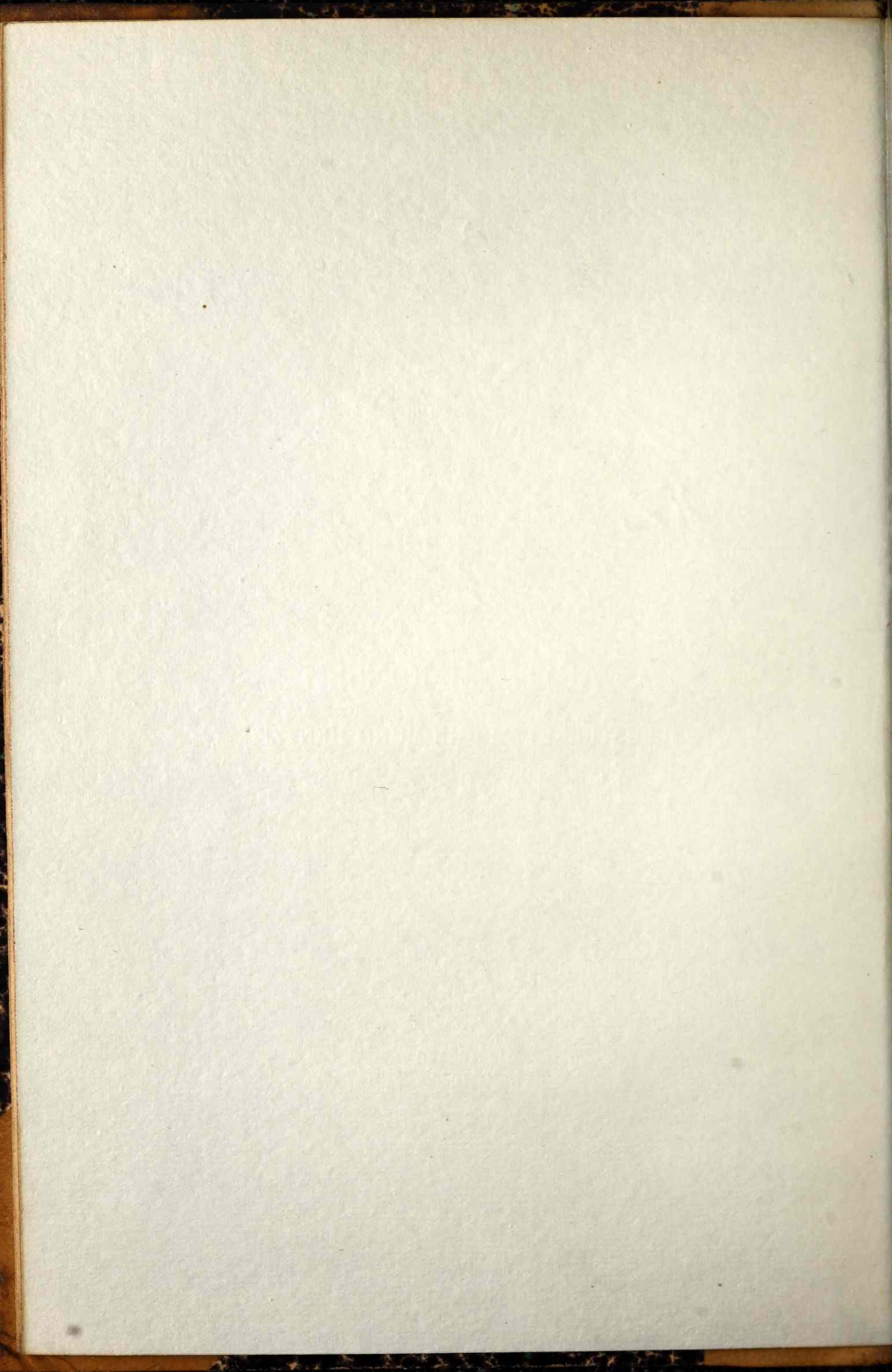
ILLUSTRERET AF GUDMUND HENTZE

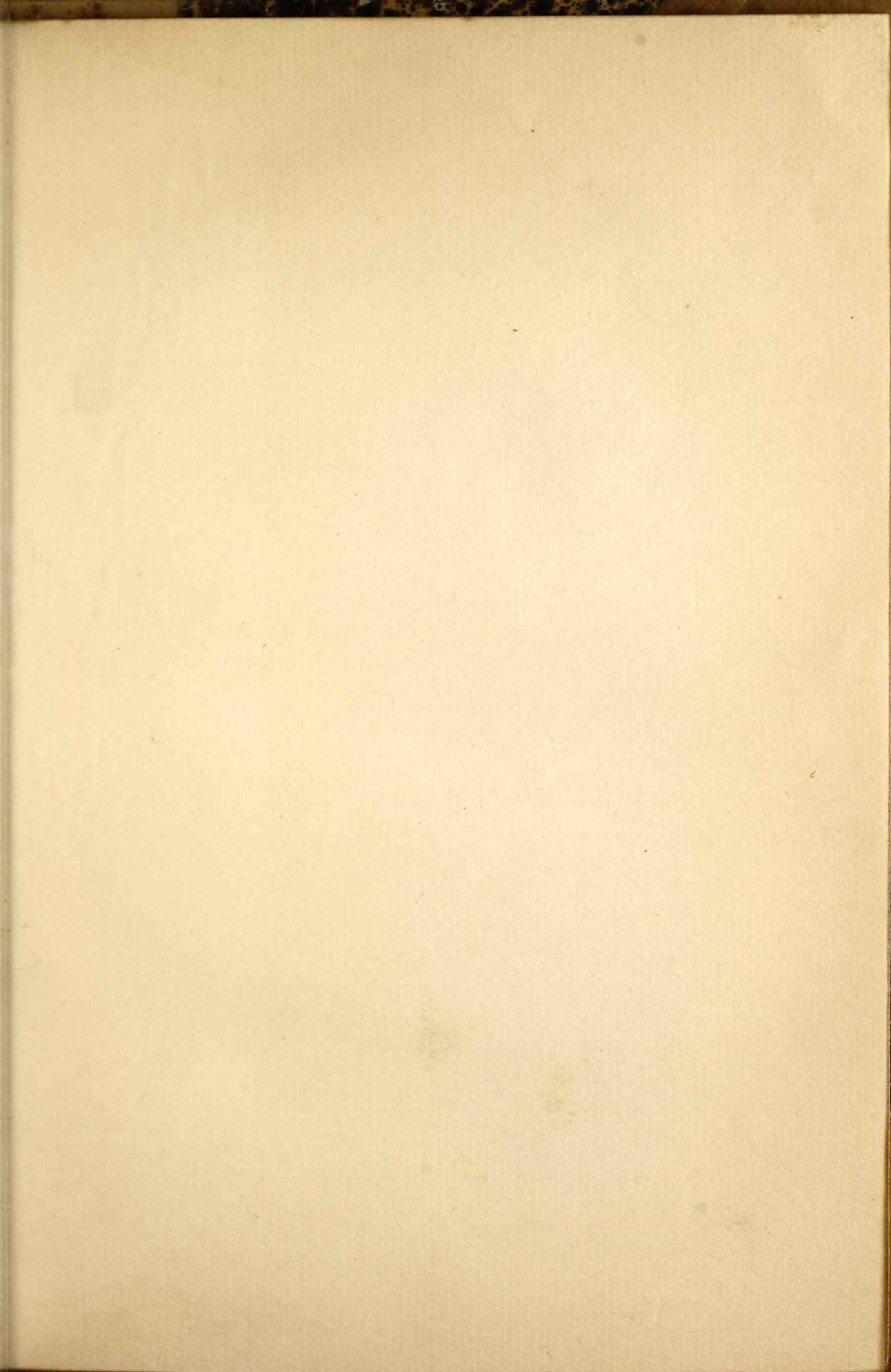

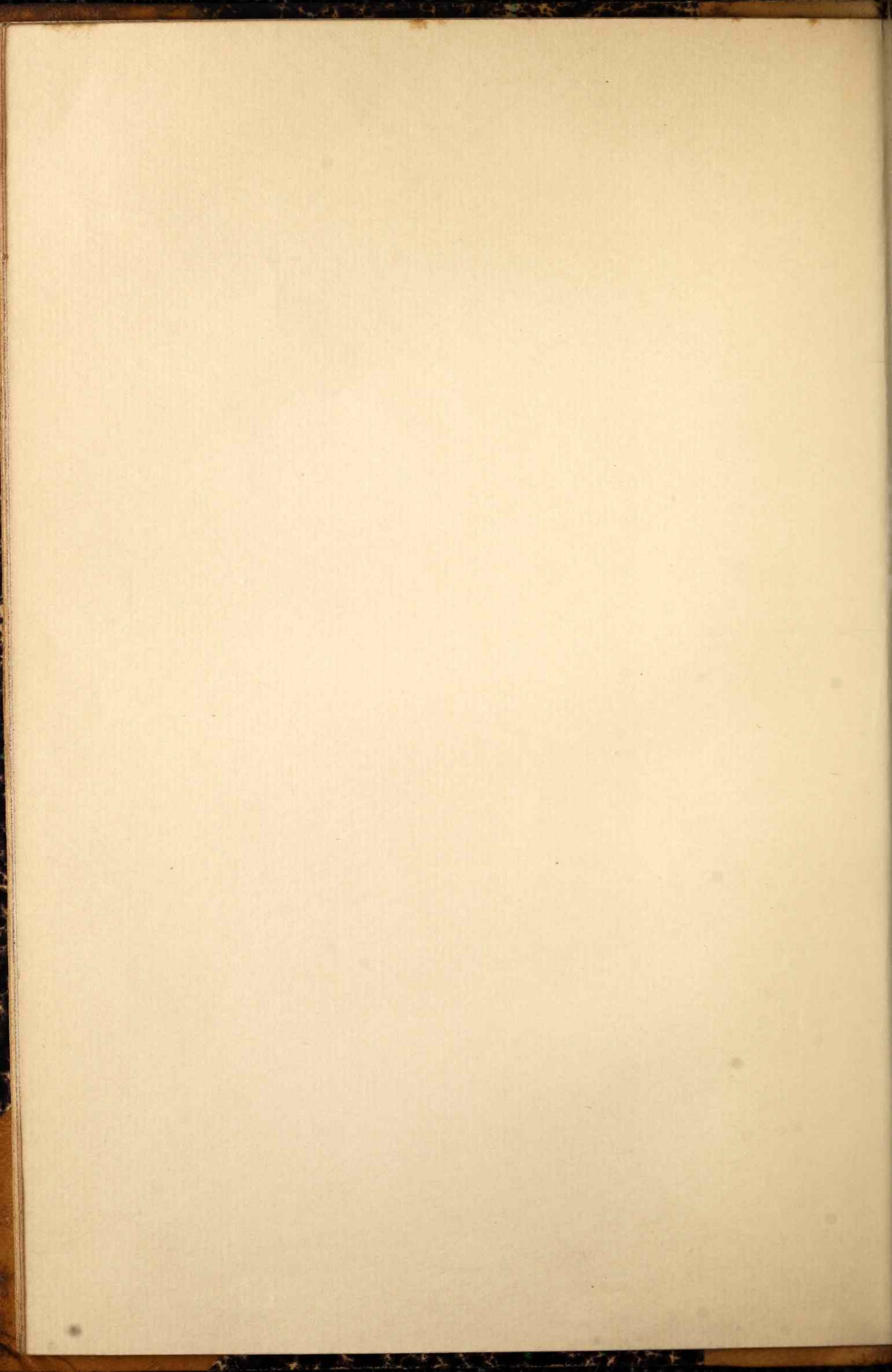
Kjøbenhavn

OLAF O. BARFOD & CO.'S FORLAG

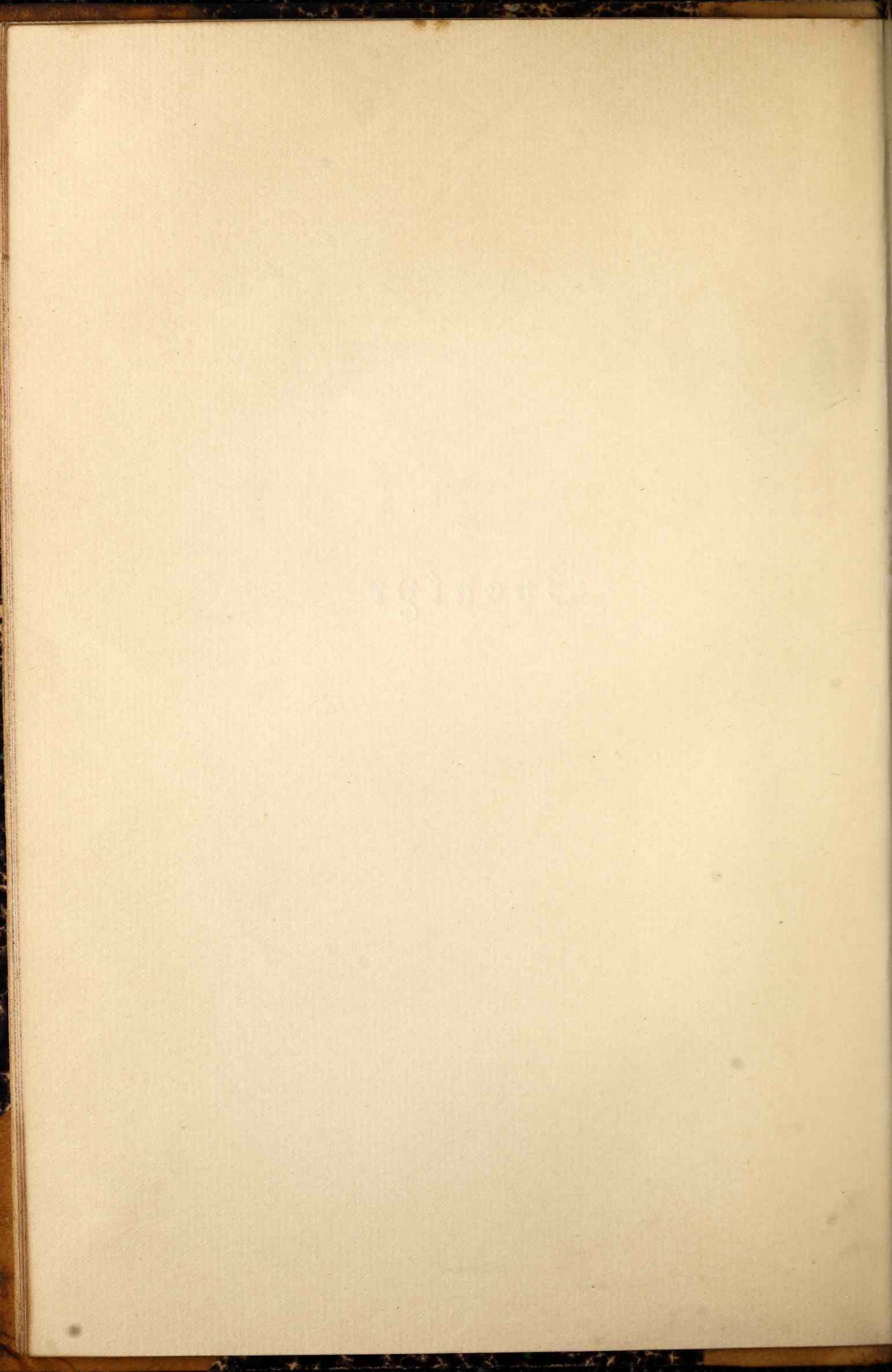
m e m

Eventyr

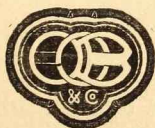

Eventyr

AF

CARL E. SIMONSEN

ILLUSTRERET AF GUDMUND HENTZE

Kjøbenhavn

OLAF O. BARFOD & CO.'S FORLAG

m e m

Indhold	Side
Madammer.	9
Hvorfor Klokkerens Kone kom til Himmerige?	11
Vrøvl om en Stærkasse.	13
Naar man har to Koner.	15
Et Folkemøde.	16
Herremanden og Brændebuggeren.	18
Kun en Larve.	23
Familieliv.	25
Den hvide Bog.	27
Bispen.	29
Den sidste Skandale.	36
Modersorg.	39
Der var en Gang.	41

Indhold	Side
Svaner.	43
Mester Frans og hans Svend.	48
Den store Væver.	50
Dommens Dag.	52

MADAMMER

Madam Spurv remser op:

— Vil De bare se, der er hun igen!
De kender nok Svalet paa Strøget.
Gud ved, naar hun faar noget bestilt,
for hun er jo al Tid i Tøjet.

Hun knikser herop, skal vi nikke igen?
Hvad siger De til mig, Fru Skade?
Nu færmer hun bort fra Mand og Børn,
til Gud ved hvilken Ballade!

Ja, den Mand, han er sandelig gift,
med Taalmod sig Staklen maa væbne,
men han er en Mand, der ta'r Livet med Ro
og finder sig pænt i sin Skæbne!

Tænk, hvis det var Dem eller mig, Fru Stork,
som saadan tog ud for at fjase,
vore Mænd, der ere saa rare Mænd,
de vilde i Sandhed dog rase . . .

Nej, vi andre, vi maa ta' bedre fat
med Stole og Borde og Senge,
og har man ej Vrøvl med Mand og Børn,
saa har man dog Vrøvl om Penge.

Der er hun igen med Manden, det Fjols,
jeg beklager min Sandten, Hr. Svale!
Hun knejser med Nakken fornemt nok
men mangler tre Fjer i sin Hale.

— Madammerne fløj — der var nogen som kom —
for at flaa en anden Fru Svale.
Da Madammerne fo'r, Alverden saa,
—de manglede ganske Hale!

Hvorfor Klokkerens Kone kom i Himmerige?

Klokkeren og hans Kone var døde. De kom til Himmerige og bankede ængstlig paa den store Port, der er af Egetræ og jærnbelslaet. St. Peder stak sin mægtige Nøgle i Laasen, og Porten gik op.

— Værsgod, kom nærmere, sagde St. Peder.

— Tak, sagde Manden, jeg er Klokkeren, og det er min Kone.

— Ja, jeg ved det, svarede den værdige Portvogter, men jeg har ikke lang Tid til Faddersladder, for inden Aften skal jeg have pudset den Sol, der skal paa Himlen i Morgen, og desuden skal jeg have gjort en Del Stjærner af det Sølv, der ligger der . . .

Klokkeren og hans Kone gik ind i Himmerige, hvor de tog Bolig i et lille hvidt Hus.

Da det blev Aften, gik de i Seng.

— Lagenet er for kort, sagde Manden, eller ogsaa er mine Ben for lange.

— Det er der Raad for, sagde Konen, for enten hugger vi noget af Benene, eller ogsaa øger vi et Stykke til Lagenet.

— Det er ikke værd at tage noget af Benene, sagde Manden, for de er korte nok i Forvejen.

— Som Du vil, svarede Konen, vi finder vel paa Raad.

— Det gør vi nok, fortsatte Manden.

Og saa sov de ind.

Men næste Dag klippede Konen det øverste Stykke af Lagenet og syede det til forneden.

— Det var snildt gjort, raabte Manden, Du er et helt Geni.

— Ja det er jeg nok, svarede Konen og smilede, og det er vel ogsaa Grunden til, at Vorherre gav mig Lov til at komme i Himmerige

Prøvl om en Stærkasse. —

Hr. Grøsig:

— Næ, jeg kom først, hvad vil De her?
— Vil De bare se, De forsvinder,
det er dog vel paa vores Gavl,
at man end Kassen finder.

Md. Rappenskralle:

— Næ, jeg kom først! Den Sag er klar;
jeg satte mig paa Pinden —
imens De gjorde Reverens
for Jomfru Spurv i Linden!

Hr. Grøsig:

— Hvad rager det dog Dem, Mamsell!
Jeg kom først paa Taget,
og det har jeg skam Vidner paa
af Folk fra Dueslaget.

Md. Rappenskralle:

— Gudfa'r bevares, sikken Praas!
Hvad er det dog De siger?
Hvis ikke han nu piler a' —
ved Gud jeg ogsaa skriger.

Hr. Grøsig:

— Slaa De blot Vand i Deres Blod,
De lille Vrøblemøster —,
for ellers kommer jeg skam frem
med Dine Tyvekoster.

Md. Rappenskralle:

— Hvad siger De? Vil De ha' Vrøvl?
Godt — De skal faa Skandale!
Gift Kone er De løben med,
det siger Madam Svale.

— Reden her, den er nu min —
for jeg kom først paa Pinden,
ved Gud i Himlen, det er sandt
og ikke hen i Vinden!

Hr. Grøsig:

— Jeg siger, det er ikke sandt!

Md. Rappenskralle:

— Men jeg beholder Huset!

Og saa røg de i Fjerene
og tumled ned i Gruset.

De brugte Næb, de brugte Kløer,
det blev saa fæl en Bryden.

Men under Slaget kom Hr. Stær
og Frue hjem fra Syden.

Hr. Stær paa Pinden sad i Mag
og fløjted lydt og længe;
men Fruen fejed Gulvet fint
og redte sine Senge.

Naar man har to Koner.

En Mand i Indien — ukendt er hans Navn —
han havde tvende ejegode Koner,
den ene var saa ung og køn en Viv,
den anden var den gamle blandt Matroner.

Den unge Kone, frisk som Morgensol,
saa gjerne saa sin Mand saa ung som hende,
og derfor tog hun bort hvert sølvhvidt Haar,
som hun hos ham i Haaret kunde kende.

Den gamle Mutter havde samme Skik,
men hun tog bort de sorte, hun opdaged';
den sølle Mand var i en dobbelt Ild,
af bægge blev han elsket — ja og plaget!

Hvordan det gik ham, kan man regne ud,
foruden at benytte Skæpper Ærter;
for han blev ganske skaldet som et Æg,
til største Sorg for tvende gode Hjærter.

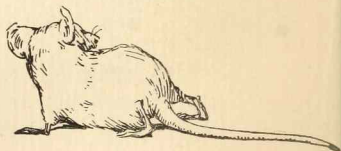
Et Folkemøde. (En gammel Historie.)

De Mus til Musemøde gik,
det holdtes i en Bøtte,
man hørte megen Skrig og Skraal,
de Mus var saa forknytte.

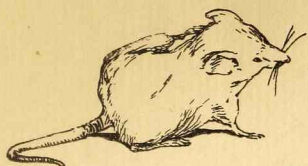
De snøftede — en Taare faldt
fra mangt et Museøje;
kun en Flab af en Musedreng
fandt paa at gaa og støje.

Men Drengens Far gav ham Lektion,
han prygled' ham med Halen,
dog saa blev de af en Betjent
gesvindt smidt ud af Salen.

En Museherre klog og graa
bestiger sit Kateder,
snoer stolt sit Overskæg
og højt om Stilhed beder:

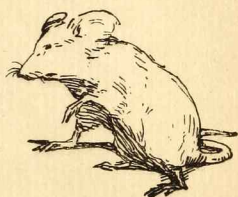
— I Nat er atter sket Malør,
thi femten af vor Race
har Katten ædt — aa, var han her,
hvor skulde vi ham mase!

De Mus, de raabte villigt: — Hør!
Og Kløerne, de viste,
de hvinte højt og skreg Hurra,
og Taleren lovpriste,

Alt, som han kom med kloge Ord,
et Raad kom som Finale:
En Bjælde burde bindes fast,
til Missekattens Hale!

Et gammelt Raad! . . . Som Varselskrig
nu skulde Bjælden lyde,
naar Missekatten listed frem
imellem Pot og Gryde.

De Mus begejstret vedtog saa
med over tyve Stemmer,
at Bjælden skulde købes straks,
men én Ting man forglemmer

i al den megen Hurraraab
og Skrig og Skraal og Tale:
Hvem, der skal binde Bjælden fast
i Missekattens Hale.

Herremanden og Brændebuggeren.

Glemind-fentze.

Der var en Gang en Herremand af fornem Byrd, som var faren vild i den store, skumle Skov, hvor Helhesten har sin Gang, hvor Troldene bor i Højen med de gloende gyldne Søjler, og hvor uhyggelige, grønskællede Drager ligger med opspilede Gab i sorte Afgrunde. Og gennem Skoven kunde hverken Solens eller Maanens Straaler trænge.

Herremanden red i en Dag og i ti Dage, men forgæves: Skoven var som den Hule, hvor alle Spor vender til, men ingen fra.

Omsider naaede Herremanden dog en Brændebuggers ensomme Hytte, og resolut stødte han med sit Sværd Døren op og traadte ind.

Brændebuggeren sad ved sin Arne, lærte sin lille Datter at læse i en ældgammel Bog med gulnede Blade og store og kantede, sorte og røde Bogstaver. Bogens Bind var af Træ, og naar der ikke læstes i den, holdtes den sammen af et Par svære irgrønne Spænder.

— Guds Fred, sagde Herremanden, jeg er i Majestættens Ærinde (her blottede han sit Hoved) og skal hurtig til Staden med de tusinde Taarne; men da jeg ikke kan finde ud af Skoven, er jeg kommen her.

— Ikke andet, sagde Brændebuggeren mildt og rejste sig, jeg skal vise Eders Naade Vej.

Brændebuggeren gav Herremanden at spise og drikke og hans Hest med den flagrende Manke en god Krybbe Havre, hvorefter de bægge begav sig til Staden med de tusinde Taarne.

Vejen var besværlig.

Da de havde redet en Mil, besluttede den taknemmelige Herremand, at den fattige Brændebugger skulde have den smukke, hvide Kørehest, Lise, som Gave og Tak for Følgeslag og Vejvisning; men da atter en Mil var tilbage-lagt, indsaa Herremanden, at han dog ikke ret godt kunde give Brændebuggeren den hvide Hest, eftersom denne om Søndagen trak den gyldne Karm, hvori hendes Naade agede til Kirken.

Godt, jeg kan give ham min brogede Ko, tænkte Herremanden og kløede sig bag Øret med Sværdhæftet.

Og i fornøjelig Samtale om Land og Folk og Fremtiden naaede de to atter en Mil.

Skoven var ikke længere sort som før. Solens Straaler fandt Vej til Skovbunden, og Blomsterne stod og nikkede med de brogede Hoveder til dem, der havde Øje for dem. De ønskede de vejfarende Lykke paa Rejsen!

Men, tænkte Herremanden i en Pavse, hvad skal Brændehuggeren egenlig med en Ko, han har jo ikke en Gang en Stald

De fortsatte Rejsen.

Skoven blev lys og køn, og Solstraalerne ligesom dansede henover Bladene, Fluerne summede paa deres Violoncelloer, brrrrr., og Billerne gled gennem Luften, stille og kønne som Meteoror i en sort Vinternat. Og alle de smaa Insektfrøkener, der boede i lune Huse, dannet af Silkespind og fine Rosenblade, ønskede noget, naar de saa de kønne Stjærneskud. Og Fuglene fløjtede og sang og slog Triller, saadanne som Vorherre har givet dem Musikinstrumenter til — der var en Fest i Skoven, som hørtes viden om.

De rejsende naaede endnu en Mil og besluttede saa at holde Rast. Brændehuggeren skar Græs til Herremandens Hest, hentede Vand i Aen, medens hans fornemme Herskab strakte de trætte Lemmer paa Skovens bløde Mosetæppe.

Han er flink, den Brændehugger, tænkte Herremanden, han bør have min gamle Vædder, den er ikke meget værd; men det er dog en Gave, og en saadan maa ingen foragte; for man skal al Tid mere se paa Giverens Vilje end paa Gavens Værdi.

Efter en kort Hvilestund drog de vejfarende videre, og da de atter var kommen en Mil, besluttede de sig til at

slaa sig til Ro for Natten, og den gode Brændehugger gjorde atter Herremanden og hans Hest den behørig Opvartning.

— — Stjærnerne kom frem paa den blaasorte Himmel, Vinden gik i Seng i en stor Skov og trak Dynen op over Ørene, de gamle graa Krager tog deres Nattrøjer og Nathuer paa, medens Uglerne pudsede deres Brillen, for nu begyndte deres Arbejdstid; de skulde som gode Natvægtere hver Time fortælle de gamle Ravne og Ørne, hvad Klokken var slaaet, og de gjorde det saa godt, at Nattergalene troede, at det var Morgen, hvorfor de slog deres Triller, saa skære og fine.

Men, tænkte Herremanden, idet han slumrede ind efter at have bedt sin Aftenbøn, hvad skal Brændehuggeren egenlig med en Vædder; han har jo ingen Faar, jeg maa finde en anden mere passende Gave

Og Herremanden sov længe og trygt.

Brændehuggeren samlede en Bunke Kvas sammen til et Baal, tændte det og sad Natten lang og vaagede over den sødt slumrende Herremand og hans al Tid ædende Hest.

For at faa Tiden til at gaa, lavede Brændehuggeren af en god Gren et Piskeskæft og af noget Hyssing en Piskesnor.

Med Solen vaagnede Herremanden.

Og alle Skovens slanke Stammer med de mægtige Kroner som de smaa forkrøblede Buske fik røde Blade og blev omsider helt forgyldte af den straalende Guldskilling, som Vorherre hver Morgen sender Menneskenes Børn. Og alle Skovens Flyvere begyndte Dagen med Støj og Sang, medens Natvægteren, den gamle Ugle, tog sine Brillen af, Nathuen paa og gik nikkende i Seng . .

De to Mænd rejste videre, og omsider naaede de til Vejs Ende. De kom ud paa brede, grønne Enge, dekorede med gule Blomster og delt i Tærner af lange Sølvstriber, de rindende Bække, og foran dem, lidt tilbage, laa den store Stad med de tusinde Taarne indhyllet i en let Morgentaage, hvid og gennemsigtig som en ung Bruds lange Slør.

Herremanden standsede sin Hest, lettede paa sin befferede Hat, rakte Brændebuggeren tre Fingre og sagde ham Tak for Ulejligheden, han havde haft, og gav ham endelig et gult Silkesmæld til den nye Pisk, han om Natten havde forfærdiget i Skoven.

Brændebuggeren takkede for Gaven, tog Huen af og gik med lange Skridt mod sit Hjem, medens Herremanden sporede sin Hest og fløj rask mod Byen i Majestæters Tjeneste.

— — — Men den hvide Hest trækker hver Søndag Fruens Karm til Kirke, medens Brændebuggeren ude i den store, skumle Skov slaar høje Smæld med sin nye Pisk.

Kun en Farve. —

Den sorte Igle sig slanged' i sin Dam
og havde i sit Følge Haletudser,
der var et broget Liv imellem grønne Siv,
hvor Gedden hersker over smaa Karudser.

Den sorte Igle var saa sej og kry —
maaske fordi den holdt den smukke Farve —
den Frøer haaned', da de havde Ben,
men hadede især en Guldsmedlarve:

— Vil I kun se, den bare driver om!
Gud ved, hvorfor en saadan Pjalt skal leve?
Den er saa fornem i sit fine Svøb
og tror at være en formummet Greve!

— Hvor er den født? Og hvem er vel dens Far?
Sit Hjem den fandt vel i en Landsby-Stue;
kanske den fødtes paa en femte Sal —
saa mumled vredt en gammel udslidt Flue.

— Pjalt, er den, raabte Frøen, grim og grøn,
den var Avtoritet i Dammen hjemme —,
thi hvem er vel som Frøen musikalsk,
og hvem har vel som den en herlig Stemme?

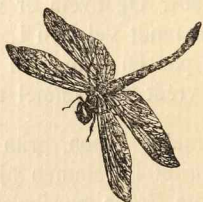
Den stakkels Larve hørte al den Snak,
den vidste næppe, hvad den skulde tænke,
at den fik Lov at leve var dog stort og godt,
især da den var Søn kun af en Enke.

Den følte godt, at Iglen var en Svend,
Frøen ej dens Makker eller Lige,
og Sneglen just en saare mægtig Mand
i Geddens store, grønne Kongerige . . .

. . . En Dag fik Larven Længsler i sit Sind,
skjulte Kræfter drog den mod det høje,
og ad et Straa den krøb af Mosens Dynd —
en Guldsmed fin kom frem i gylden Trøje.

En Sommervind bar den fra Dammen bort,
fornyet nu var baade Hat og Kjolen,
de lette Vinger var saa helt af Flor —
den glimrede som Guld i Aften-Solen!

Men Iglen og hans hele Kompagni
blev ved at sværte med den sorte Farve —
de fatted' ej dens stolte Himmelflugt,
for dem den var og blev en ussel Larve.

Familieliv.

Aftenen var kommen med Mørke og med Ro,
kun Droslerne støjede i Reden.

Man hørte Fatter skænde, og det er ikke smukt;
thi det forstyrrer Sammenhold og Freden.

Drosselmor var stille. Det var paa den Maner,
hun tog imod Fatters lange Tale;
thi meget godt hun vidste, at en Præ'ken al Tid har
et Næb og saa en noget langstrakt Hale.

Papa, han talte højt om løst og om fast,
men især var han vred paa sin Mage,
der for Gøgen havde taget i Pleje et Barn,
og som denne ikke hentede tilbage:

— Smid Barnet herud! Hvad skal vi vel med det?
Har vi ikke nok i vore egne?
Lad Pakket forgaa! . . Hvad rager det vel os? . . .
Jeg ser, Du er lige ved at segne! . . .

Du hænger med Næbet, skæmmer Dig hver Dag,
men selv er Du Skyld i Konflikten.
Naar jeg gør Dig opmærksom paa den Dumhed, Du har gjort,
saa følger jeg mod Hjemmet bare Pligten.

Du er godvillig Gertrud, der al Ting gør forkert
og hjælper paa de taabeligste Steder,
og aldrig faar Du Tak, men al Tid meget Vrøvl,
fordi Du hjælper hver, som Dig beder! . . .

Men saa blev Fatter stille. Thi Drosselmo'r lod,
som sov hun i Reden mellem sine,
og Drosselfa'r lukkede de trætte Øjne i —
men havde — aa, saa gnaven en Mine.

Den næste Morgen, førend det ret var bleven Dag,
var Fatter, Mutter ude for at slide,
og der kom mange Orme til de mange sultne Næb;
thi Børn spiser meget, maa De vide!

Da Aftenen var kommen og Dagens Travlhed endt,
saa lærte Fatter Børnene Ballance,
det giver tidt i Verden sin Mand en Position —
naar den øves med en vis Sufficence.

De dristig ballancerede paa Redens høje Kant,
og Gøgen, der var kejtet, blev Narren —,
det var saa sjov at drille den store, grimme Fyr,
som ikke havde Medhold hos Fa'ren.

Der gik vel otte Dage, og Reden blev for trang,
for Gøgen blev stor som en Kæmpe,
og mens Mo'ren fløj ud for at hente hjem lidt Mad,
smed den Brødrene af Reden uden Læmpe!

En brækkede et Ben, en anden en sin Hals,
og en fik sin Vinge fælt i Klemme — —
Da Drosselmo'r kom hjem, da saa hun et Syn,
som aldrig den Stakkel kan forglemme.

Men Gøgen fløj bort med haanende Skrig:
et: — Kukkuk! lød forneden og foroven.
Og Drosselmo'r blev spottet og puffet af sin Mand
og rædsomt grint ud af hele Skoven!

— Det faar man for sin Villie, naar man mener det godt,
sagde Mo'ren til Nattergalens Enke.

— Ja, Utak er Verdens Løn, lille Du —
paa det Ord jeg saa ofte maa tænke!

Den hvide Bog. (Lidt Kineseri.)

— **N**æ, Du maa rette, gamle Dreng, visk ud,
her staar et Ord, som helt er overflødigt,
og her som Rim et altfor kraftigt Ord,
saa saftigt Sprog er heller ikke nødigt.

Visk ud, visk ud, skriv bare kort og klart,
gaa lige løs med Fyndighed paa Sagen,
saa kommer Du til Maalet i en Fart
og faar en Stil, hvortil der ej er Magen —'

Saa talte Li-ka-ta-bu til sin Ven,
slog ud med Pennen, som var den en Sabel,
og Vennen retted efter Mesters Raad —
for Kunst er Kunst, selv om man gør en Fabel.

(Li havde gennem mange Aar med Flid,
det regnes bør blandt Mandens faa Bedrifter,
af gamle Værker skreven ud en Bog —,
saadan i Kina gør man lærde Skrifter.)

Og andre Skjalde blev ogsaa spurgt om Raad,
og det var Mænd, som mange højlig prise;
men ak, det blev til liden Baade kun,
som vi ret straks skal pege paa og vise.

Hver tog et Ord, hver tog en Sætning bort,
en tog endog Kapitler ud af Bogen,
der strøget blev med mild og nænsom Haand —
uændset blev den ikke helt af nogen.

Da Bogen saa fra Trykkeren kom hjem —
han havde fulgt den overstregne Kladde —
saa fandt man hist og her lidt Bogstavskrift,
men Resten var de nøgne, hvide Blade.

Bispen.

Der var en Gang en Herremand, der var saa rig, at han gærne brugte en Tikroneseddel hver Gang, han skulde tænde sin Pibe, saa fornem, at han aldrig saa sine egne Tæer, og saa fin, at Tjenerne, naar de gik forbi ham, maatte bukke saa dybt, at han kunde se, at de havde Haaret skilt i Nakken.

Herremanden havde en dejlig Datter.

Det har for Resten Husmænd oftere end Herremænd, for der er hundrede Gange flere af de første end af de sidste.

En Dag kom der en Bejler, det var ikke den første, for mellem Aar og Dag var der kommen adskillige. Bejleren var Herremandens Nabo, Per Faarehyrde, »Per Faarehoved«, kaldte Folk ham gerne.

De er al Tid saa vittige.

Per Faarehyrde havde taget sine bedste Klæder paa: den nye Skindpels, de hvide Vadmelsbukser, den flunkende nye røde Uldhue og de pæne gule Træsko med Sølvbaandene om.

Per gik rask op paa Slottet og lige ind i den luefor-gyldte Riddersal med det sort- og hvidtavlede Gulv, det skønt malede Loft, den vældige Marmorkamin og de hundrede udskaarne gamle Stole med Løvefødder, Dragemunde og Gyldenlæders Sæder.

Da Per tren ind i Salen, sad Herremanden just og maalte sine Penge med et Skæppemaal.

— Hvad vil Du, spurgte Herremanden, idet han med en Bøgestok strøg et Par Hundrede Kroner af Skæppen.

— Ja, det er ikke saa lige en Sag, svarede Per, kløede sig bag Øret og skævede efter alle de blanke Sølvkroner, jeg skal sige vos, jeg vilde saa gerne have jeres Datter til Ægte; det begynder at blive mig noget for ensomt i det lille Hus, jeg har nede ved Svinestien og Faarefolden.

— Ja saa Gud, sagde Herremanden, Du kan komme igen, naar Du er bleven Bisp, Per.

— Bisp, sukkede Per.

— Ja Bisp, raabte Herremanden, Du hører nok ikke godt med denne Vind.

Herremanden gav sig igen til at maale Penge med Skæppemaal, og Datteren, der fra et Sideværelse havde hørt den hele Samtale, brast i en højst velklingende Latter, der dog i nogen Grad skurrede i Per Faarehoveds Øren.

Per tumlede ud af Døren, idet han raabte: — Et Ord er et Ord, og en Mand er en Mand.

Per gik mod Kroen.

Han følte, at han efter den Historie trængte til en Forfriskning. Han spankede rask henad Vejen, og Træskoene ligesom sang ved hvert Skridt, omsider naaede han den gamle Kro med de skæve Mure, de grønne Vinduer og det mosgroede Tag.

Han keg gennem Ruderne.

Hejsaa, hvad var det? . . En Præstekrave og en Præstekjole laa paa Bordet —, Præsten selv saa han ikke noget til. (Præsten var nemlig gaaet ud i Køkkenet for at muntre Pigerne, der ikke hurtig nok kom med Maden, han havde bestilt.)

Per fik en forvoven Ide.

Dersom han nu tog Præstens Tøj: Kjolen og Kraven, var han dog paa Vejen — hvad det udvortes angik — mod Bispestolen. Som tænkt saa gjort! Per tog Præstens Ejendele og løb af Sted. Da han var kommen et Stykke ud ad Vejen, tog han begge Dele paa og gik videre. Noget efter kom en Bonde kørende.

— Holdt, hvor skal Du hen, raabte Per.

— Jeg skal til Kongens By med vor Præst, svarede Bonden.

— Hvad skal han der, fortsatte Per.

— Jo, han skal til Kongen, for Majestæten har jo mistet en kostbar Ring, og nu skal alle Landets Præster samles, for om de kan sige ham, hvor Ringen er bleven af.

— Saa—aa, sagde Per.

— Ja, og den, der kan hitte Ringen, bliver straks udnævnt til Biskop.

— Det var godt, jeg kom til at snakke med Dig, vedblev Per, jeg vil til Kongen, for jeg finder nok Ringen . .

— Hille den gloende Istap, sagde Bonden, vil Du det.

— Ja, det vil jeg, og vil Du køre for mig, raabte Per, skal Du blive Degn paa Saltholmen.

— Top, svarede Bonden.

— Godt, raabte Per, et Ord er et Ord, og en Mand er en Mand.

Og saa kørte de.

Og de kørte gennem den store Skov, hvor Nattergalen bor, over Mosen, hvor Ellekonen brygger sin stærke St. Hansdrik, forbi Galgebakken, hvor fæle stygge Mænd gaar rundt og leder efter deres Hoveder, som de har mistet for Mestermændens Sværd — aa, det var en lang Vej, næsten ligesaa lang som den, der fører til Evigheds Land.

Omsider naaede de Kongens By: Huse, Huse, Huse! Per begyndte at tælle, men det var umuligt, saa kunde man ligesaa gjerne begynde at tælle Ærter i en Sæk eller Brosten paa en Gade.

Endelig naaede de Kongens Slot. To hvide Bjørne og fire Gardister holdt Vagt ved Indgangen. Slottet var af farvet Glas og Jærn og tækket med ægte Guldplader. I Slotsgaarden var der et mægtigt Springvand, der forestillede tolv Brandmænd med deres Sprøjteslanger, og Vandstraalerne, der knaldende for ud af Straalerørerne, dannede, i det de mødtes, en plaskende Kaskade.

Omkring Springvandet spadserede alle Præsterne iførte deres Præstekjoler, der faldt i det sortgrønne, sortblaa, sortbrune efter Farven, og som de var falmende til. Per blandede sig i Mængden. Og alle skævede til ham, for en saadan Embedsbroder havde de gejstlige aldrig set. Alle

Præsterne hviskede og tiskede: thi hvorledes skulde de finde Kongens Ring, og dersom de ikke kunde hitte den — aa, det var saa grueligt at tænke paa!

Der ringedes med en stor Klokke.

Præsterne ordnede sig i en stor Procession.

Først kom Sognepræsterne og derpaa alle Kapellanerne — allersidst kom Per, sidst ligesom det tynde Øl.

Processionens Spids drejede ind gennem Slottets Forhal, og alle Præsterne fulgte efter. Omsider kom de alle ind i den store Søjlesal, hvor Majestæten sad paa en stor Trone af Sølv, omgivet af levende Løver med røde, gabbende Munde; Kongen bar en Purpurkaabe, kantet med hvidt Foerværk, og havde Krone paa Hovedet, og foran ham paa et Bord af sort Marmor laa Rigsæble og Scepter.

Alle Præsterne gik forbi Kongen, bukkede dybt og gjorde Korsets Tegn.

Per naaede ogsaa forbi Kongen, bukkede som de andre og gjorde Tegnet — Majestæten lo, for saadan en Præst havde han aldrig i sine Livsens Dage set.

Og derpaa gik alle Præsterne ind i Krystalspisesalen, hvor de bænkedes ved lange hviddugede Borde. Saa snart de var komne til Sæde, tren Kongens Hofmarskal og en Herold i rød, tunget Trøje, stramme hvide Benklæder og et Horn i Haanden ind. Herolden blæste et Stykke paa sit Horn og oplæste følgende Skrivelse fra Kongen:

»Højærværdige Præster og ærværdige Kapellaner!

Da vi har mistet vor kostbare Rigens Ring, som vi har arvet efter vore højsalige, kongelige Forfædre, byde og befale vi Eder, der sidder inde med de højeste Hemmeligheder, om at komme os til Hjælp. Den, som tilvejebringer os vor kostbare Ring, udnævnes straks til Biskop

— men hvis ingen gør eller kan dette, hugger vi med vort kongelige Rigssværd Hovedet af Eder allesammen«.

Præsterne saa forknytte til hverandre, kun Per tabte ikke Humøret: Han udtalte sit Valgsprog: »Et Ord er et Ord, og en Mand er en Mand«.

Og derpaa tænkte Per: Nu skal jeg da tælle Retterne for at se, om vi her faar ligesaa mange Slags Mad som Herremanden hjemme.

Tjenerne begyndte at servere.

Da en af dem omsider naaede Per, der sad og ventede paa Suppen, sagde han stiltfærdig: *Det var den første.*

Tjeneren blev ved disse Ord saa forskrækket, at han lige nær havde tabt den Kobberterrin, han bar omkring.

Per spiste, og da han var færdig med Suppen, kom en anden Tjener med Foreller paa et Sølvfad. Per saa paa Tjeneren og sagde stiltfærdig: *Det var den anden.*

Tjeneren blev ved disse Ord saa forskrækket, at han lige nær havde tabt det Sølvfad, han bar.

Per spiste, og da han var færdig med Fisken, kom en tredie Tjener med stegte Agerhøns paa et Guldfad. Per saa paa Tjeneren og sagde stiltfærdig: *Det var den tredie.*

Da Tjenerne mødtes i Køkkenet sagde den ene til den anden, vi er forraadte, vi er opdagede, Præsten med den røde Hue ved det hele.

Sagen var den, at de tre Tjenere, som gode Stalbrødre, havde stjaalet Rigens Ring! De holdt Raad, og de blev enige om at henvende sig til Per med Ringen, da de saa haabede, at han vilde mage Tingene godt for dem. Som tænkt saa gjort. Per fik i Stilhed Ringen og lovede at klare Ærterne, og det gjorde han paa den Maade, at han puttede Ringen i et Stykke Kød og lod Kongens Hund æde det.

Efter Bordet kom Kongen ned i Salen til alle de skælvende og ængstlige Præster.

— Hvor er Ringen, raabte Kongen vredt, og hans Øjne udslyngede Lyn saa lange som Flagstænger.

Ingen svarede.

— Hvor er Ringen, skreg Kongen, og hans Stemme rungede som en Syrene paa et Fyrskib.

Alle Præsterne græd, for de troede, at de nu skulde miste Hovedet, og det er slemt nok, naar man kun har et.

— Hvor er Ringen, brølte Kongen, og hans Stemme lød, som naar Tordenen buldrer os nær forbi.

Og alle Præsterne hulkede, og deres Taarer flød, saa de dannede en stor Dam midt paa Gulvet; men nu mente Per, at Tiden var kommen, da han maatte frem, han stampede med sine Træsko resolut gennem Dammen og tren frimodig frem for Kongen og sagde beskedent: »Jeg ved, hvor Ringen er!«

Der faldt en Sten fra Præsternes Hjærter, og over Majestæten Ansigt gled et lykkeligt Smil. — Hvor er den saa, hviskede Kongen.

— Den er — — — kom her, lille Hund, der er den, i Hundens Mave, svarede Per skælmsk.

— Hvis det er Løgn, bliver Du radbrækket, sagde Kongen og sendte Per et uhyggeligt Blik.

Derpaa tog Kongen en stor Kniv og skar Hunden op, og ganske rigtigt, i dens Mave fandt man Rigens Ring! Majestæten takkede Per og udnævnte ham paa staaende Fod til Biskop og, hvad der var det bedste af det hele, friede for ham hos Herremandens Datter.

Og saadan gik det sandfærdigen til, da Per Faarehyrde blev Biskop og fik Herremandens Datter til Ægte — man

kan godt naa at komme i fint Selskab, selv om man ogsaa
en Tid har boet ved Siden af en Svinesti.

Den sidste Skandale.

Paa Kristianshavn ved Volden,
der er saa blankt et Spejl,
som melder alle Lyder
og ser saa mange Fejl,
her gjorde hver en Morgen
Fru Krage Toilet.
Hun vilde jo saa gjerne
være fin og fjong og net,
men ej man blir af Ørneæt,
naar man er Krage født —
derom hun ofte talte:
Hun var saa ilde nødt:

— Hvorfor er jeg saa fattig,
hvorfor er jeg saa graa,
hvorfor er Hanen gylden,
hvorfor er Duen blaa,
hvorfor er Skaden sort-hvid
og pyntet som en Klærk?
Jeg al Tid maa mig skamme
som en Kvind i skiden Særk.

Det hørte tvende Ravne,
 som lumsk sad bag en Sten
 og rev og sled med Styrke
 i et ækelt Lammeben.
 De hoppede til Kragen
 og gjorde Reverens
 og talte lidt om Vejret,
 om Krig og Pestilens;
 derpaa den ene spurgte,
 han raabte højt og hæst:
 — Har De i Byens Blade
 den store Nyhed læst,
 at naar en Fugl sig plukker
 for Fjer en Sankte-Hans,
 faar den et gyldent Hoved
 og saa en rødlig Svans,
 og Brystet bliver grønligt,
 og Halsen bliver hvid.
 Man hører grulig meget
 i denne Sommertid.
 — Men er det ogsaa Sandhed?
 — Det stod i i en Avis!
 Og det blev sagt saa ofte,
 da jeg var i Paris!
 De husker nok, Fru Krage,
 jeg var der jo i Fjor;
 men hvis De ej vjl tro mig,
 godt, lad være, lille Mor!
 — Sig det igen, jeg hører
 jo ikke længer' grant!
 — Det skal jeg meget gærne,
 og det er ganske sandt:

at naar en Fugl sig plukker
 for Fjer en Sankte-Hans,
 den faar et gyldent Hoved
 og saa en rødlig Svans,
 og Brystet bliver grønligt,
 og Halsen bliver hvid,
 paa det kan man skam stole
 og rigtig fæste Lid.
 Hvad siger De? Skal vi prøve?
 I Dag er det Sankt-Hans!
 De faar et gyldent Hoved
 og saa en rødlig Svans!
 Fru Krage stod og tænkte
 og granskede med Flid
 — Men vi kan gerne vente,
 sagde Raven, et Aarstid.
 — Nej, svarede Fru Krage,
 vi ser, hvad vi formaar,
 hvem ved, hvor man er henne
 for inden næste Aar!
 De Ravne Kragen plukked'
 med Iver og med Lyst,
 de plukked' Fruens Hoved,
 de plukked' hendes Bryst,
 de plukked' Fruens Hale,
 de plukked' hendes Ben,
 saa hun blev ganske skaldet
 alt som en Kampesten.
 — — — Farvel nu Mutter Krage,
 husk vel paa Sankte-Hans!
 Du faar et gyldent Hoved
 og saa en rødlig Svans,

og Brystet bliver grønligt,
og Halsen bliver hvid — —
men det kan gjerne vare
saadan hen ad et Aarstid!
Og saa fløj begge Ravne,
de skraalede saa lydt!
Og nu forstod Fru Krage,
at hun var rædsomt snydt. . .

Paa Kristianshavn, ved Volden,
hun saa sig i sit Spejl,
der viser alle Lyder
og ser saa mange Fejl:
hvor var hun bleven plyndret
for Kjole som for Særk —
hvor Ravnene var onde
og djævelsk deres Værk!

Moderförg.

Den kære Fru Stork paa Sognefogdens Tag,
hun var af de nervøse fine Fruer,
der skræmmes op ved Lyden af et lille vissent Blad,
som Vinden bærer ind i deres Stuer.

Da hendes Børn var smaa og laa i Babydragt,
hun Nat og Dag stod kækt paa sine Pinde,
og skærmede de smaa for Sol og Regn og Storm —
saa Sorg ej Vej til Reden kunde finde.

Men Børnene blev store og Fruen hjærteangst,
thi Børnene, de ud i Verden ville!
Og Smaafolk er saa kaade, de gør saa mange Ting,
man aldrig rigtig ved, hvad de bestille.

— I blive maa i Reden, udtalte Fruen tidt,
man høre skal, hvad Fader, Moder siger,
for ellers bliver Herren i Himmerige vred
paa alle Moders Dreng, Faders Piger.

— Men Moder, sagde en, en lille næsvis Knægt,
der al Tid gik med Næbet op i Vejret —
hvordan har du da lært at flyve, lille Mo'r,
der hver Dag skal i Mosen og i Kæret!

Og Fruen faldt i Tanker, for Barnet havde Ret —
ej en Moder maa for Børnene lyve —
hun vidste jo saa godt, at i Luften skal en Stork,
hvis ellers den skal lære sig at flyve.

Der var engang.

Der var engang en Hund,
og Hunden, den hed Thor,
den havde dejlig Pels, og
en Hale, smuk og stor.

Og logrende den viste
til hvem, der kunde se,
den lange flotte Hale —
man ej fandt imellem tre.

Men Thor, den ofte følte,
ej alle Halen saa,
den derfor lønligt sørged —
hvad vi kan godt forstaa:

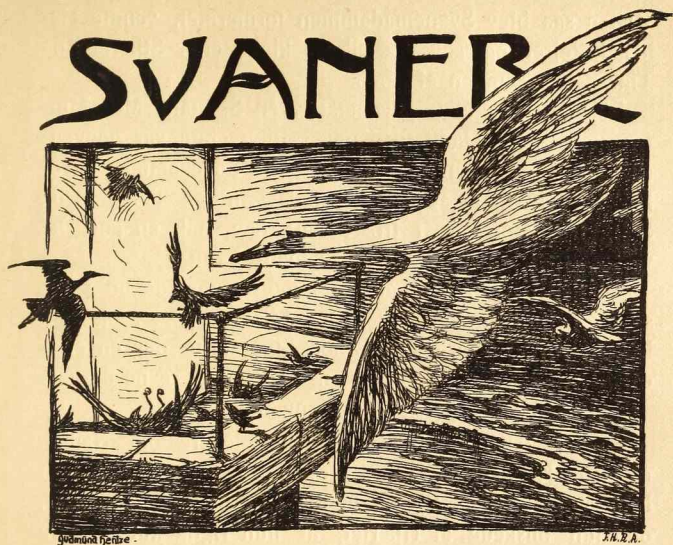
— Hvorfor sad Halen ikke
i Panden som et Flag,
saa man den kunde skue
og beundre hver en Dag.

Thor vendte sig og drejed'
i Løb som og i Skridt,
men hvordan den sig vendte —
den naaet' lige vidt;

Thi hvordan den sig skabed'
i Hastværk som i Mag,
saas Halen dog bestandig
paa Thors brede Bag.

SVANER

Den lille Svanefrøken, Datter af det grevelige Svane-
par i Slotsparken, havde faaet saadan en mærkelig
Kriblen i Hjærtet, og der værste var, at hun blev mager
og bleg om Næbet. Forældrene sejlede tidt ud i Sivene,
hviskede og tiskede sammen, naar Frøkenen ikke hørte
det. Og Faderen, der var en forfaren Mand, mente, at
det var Foraarsluften, som gjorde sig gældende, og som
hun ikke kunde taale, medens Moderen sagde, at hun
vidste det bedre, og saa gav hun sig højtidelig til at tale
om røde Roser, Maaneskin, Kildevand og Kærlighed.

Svanefatter stod imidlertid paa sit og sagde, at det om Roserne, Maaneskinnet og Kildevandet bare var noget Fruentimmer-Vrøvl.

Men saa blev Svanemadammen fornærmet, vendte Halsen i Vejret og gav sig til at kigge efter Stjærner og Tiører paa Bunden af Søen.

Lidt efter begyndte Svanefatter en Samtale. Men Mutter var ikke oplagt til Konversation, hun var gnaven; og derfor roede hun ind i sit grønne Sovekammer, hvor hun gav sig til at sysle med en Del intime Ting. Dog Svanefatter forstod at trøste sig: han stak en god Del vaade Varer indenfor sin lange hvide Vest.

Den unge Svanefrøken derimod svømmede ud i Ensomheden, hvor der var stille og sort . . . og hun kastede et sværmerisk Blik mod Stjærnerne, der en efter en tændtes, og sukkede, saa en Sten kunde revne derved.

Og der kom mange Aftener som denne.

Svanefrøkenen blev blegere og blegere om Næbet, og den Kriblen i Hjærtet blev værre og værre. Hun længtes uden egentlig at vide, hvad hun længtes efter, og hun ønskede af Hjærtet, at hun rigtig kunde flyve langt bort, ud i Verden, bort fra den afskyelige, kedsommelige Slotspark —, men desværre, hendes Vinger var jo stækkede som hendes Forældres.

Hun var som lænket til dette Sted, hvor der ikke var for en Øre Sjøv at opdrive.

Men saa skete der noget; Familien fik Besøg af en rask farende Svend, en ung Svaneherre fra et stort og fremmed Land.

Hvilken Hals! Og hvilke Vinger!

Svanefrøkenen havde aldrig set noget saa vidunderligt. Og saa de Øjne! . . .

Nej, hvor det var en Fest at tale med den fremmede, vidtberejste Herre! Og som han kunde fortælle om Livet ude i den store Verden, om Bjærgene i Norge, de dejlige svenske Søer, Tysklands prægtige Floder og om de store, vidunderlige og poesirige Have. Fem Gange var han draget over de sneklædte Alper, syv Gange havde han passeret Kølens mægtige Fjældknauser, to Gange gæstet Heklafjæld paa Island, og fire Gange badet ved Spitsbergen og Frants Josefs Land.

Ja, han kunde fortælle; man blev aldrig træt af at høre ham . . ! Og saa galant, spendabel og fin han var!

Og derhos var han af god Familie: En Fætter til ham var Svømmemester ved Ørstedsparken i København, første Rangklasse Nr. 5, desværre var hans Mave ikke god, hvorfor han maatte »gaa Brønd«, men det var ikke svært, da han havde Vandet ved Haanden; en anden Slægtning, hans Farbroder, havde en fin Ansættelse som kejserlig Undersvømmemester ved Slotshaven i Potsdam, og hans Morfader var Stamfader til Svanedynastiet i den kongelige Dyrehave i Haag og var saa anset, at en Hofdame hver Dag personlig opvartede ham ved hans Taffel.

Ja, Svaneherren talte om hundrede Ting!

Han havde hørt og set meget og kendte en Mængde fornemme Svanefamiliers hemmelige Historier. Og en saadan kan stundom være baade morsommere og langt interessantere end den, alle kender.

Svanefrøkenen var henrykt.

Og ogsaa den vidtberejste Svaneherre syntes godt om den lille Provinsfrøken, han syntes, at hun havde et godt Sind, pæne Manerer og et særdeles bedaarende Ydre, ganske vist, hun var noget naiv, vidste ikke ret meget, hendes Sprog burde afslibes, men: Lige saa godt hende som enhver anden!

Og saa friede han.

Faderen brummede noget om, at det jo ikke hastede saa stærkt, Moderen fik Vand i Øjnene, det fik hun mange Gange om Dagen, for hun var en følsom Natur; men den lille Svanefrøken var begejstret, hun baskede med Vingerne tværs over Vandet, saa der blev store Søer, og den unge Herre fulgte efter . . . Og saa holdt de Bryllup.

Det var en Fest!

Stærene fløjtede, Frøerne kvækkede, Rørsangerne smuttede ud og ind i deres Reder — de vilde gärne se Stadsen, men de skulde ogsaa passe paa, at Æggene i Rederne ikke blev kolde —, og Irisplanterne fik store gule Blomster, Røllikerne slog deres fornøjelige Øjne op, og de lange Brudelys straaledede, saa det var en Lyst at se. Og den lune, hyggelige Sommervind fortalte Historier til dem, der gad høre paa den.

Og om Aftenen efter den skønne Bryllupsdag sov der to lykkelige Par i de sivgrønne Sovekamre ved Slots-parkens stille Bred — indtil bægge Familier skræmtes op ved hastige Trin.

Svanefatter vaagnede først, han saa straks, hvad der var paa Færde og raabte: »Hej, vaagn op, Røverne er her med deres Næt, de vil stække vore Vinger!«

Og Svanemutter var straks med, hun skreg højt: »Op Børn! . . . Børn! . . . Banditterne trænger ind i Huset!«

De nygifte kom naturligvis i en Fart ud af deres Senge.

— Flygt, raabte den unge Frue til sin Mand, af Sted, det er Dig, de vil have fat paa. . . . Men kom igen og hent mig, naar mine Vinger er udvoksede. . . . Og jeg skal følge Dig, om Du vil have det, lige til Verdens Ende!

Og Brudemanden baskede med Vingerne og tumlede i Nattens Mørke halvt sanseløs ud i den store Verden.

Da han var kommen højt op i Luften, saa han langt borte et skarpt Lys.

Det maa være Solen, tænkte han.

Og rask fløj han af Sted, medens hans Tanker var hos hende, den dejlige, som han saa hovedkulds havde forladt. Skæbnen havde som saa ofte før været ham ond og ubarmhjærtig.

Og fremad gik det med svimlende Fart mod det store blanke og klare Lys — indtil Svanen med Voldsomhed tørnede mod Lanternen paa Skagens Fyr og styrtede ned mellem en Del andre vilde Fugle, der ogsaa som den var fløjet Døden i Møde.

— — — Men i den store, grevelige Slotspark sidder den Dag i Dag en ung sørgende Svane og venter paa ham, der lovede at komme, men som aldrig holdt sit Løfte.

Hr. Mester Frans og hans Svend.

Hr, Mester Frans var en meget stridig Mand,
den stridigste maaske i Danmarks Rige,
og den, som kender til det danske Folk,
vil vide, at det dog vil noget sige.

Hr. Mester Frans en Dag sig fik en virksom Svend,
og denne havde ikke tabt Kalotten,
thi om end Mester var en vældig Debattør,
var Svenden Manden for at holde Rotten.

En Dag kom de i voldsomt Klammeri —
ej haarde Stene godt kan male sammen —
det kom til mange, meget vrede Ord,
og hver var halvt om Spotten, halvt om Skammen!

— Vent Du, saa raabte Svenden vredt og hæst.
— vi mødes, skreg Hr. Frans med hævet Stemme.
— Ja, Du kan tro, at jeg skal muntre Dig!
— Ej heller Dig jeg skal i Hast forglemme!

Hver gik til sit, forskansede sit Hus
og vented' sikkert Fjendens snare Komme.

Og Natten gled. Men trofast sad de to
med knyttet Haand i deres Bukselomme.

Og Mester Frans og Svenden, begge to,
de vented' ræd det skæbnesvangre Møde.

Og saadan sidder disse to endnu —
hvis ikke de af Hjørteangst er døde.

—Hedemund Hentze—

Den store Væver.

Han væver aarle, han væver sent,
de Skytter de flyve og fare,
han væver Silke, han væver Fløjl,
og Spolerne rulle saa snare.

Han væver Roser, han væver Tjørn,
han væver Dagen og Døden,
han væver Nattens Stjerne bleg,
han væver os Morgenrøden.

Han væver Jomfru fin og favr,
de Ungersvende saa glade,
han væver vor Sol i røden Guld
og Efeuranker og Blade.

Han væver med hvidt, han væver med sort,
han væver med Sorg og med Glæde.
De Skytter fare, de Spoler gaa —
hvad enten vi le eller græde.

Den store Væver er Tiden graa,
og vi er Garnet, som væves,
de Skytter flyve, de Spoler gaa,
som det nu af Væveren kræves.

Dommenes Daa.

Det var ved Aftenstid. Og Solen sagte gled
ned mellem Bjærge gyldenrøde,
en enlig Stjerne lyste, en Flue sejled hjem,
en Humlebi kom fra et Elskovsmøde,

en Nattesværmer suste — hvem ved, hvor den drog hen
i Havens store, tavse, sorte Øde,
en Ugle fløj forbi med et skingrende: Uhu!
som sagtelig i Vinden dog hendøde.

I.

Hr. Tidsel stod og talte med Fru Tjørne i en Krog
— de kunde deres Naboer hegle —,
og der var al Tid Stof til en Aftenpassiar,
det nemmeste af alt, er jo at fejle:

— Vil De blot se Hr. Hvedeaks, han kælent lægger ned
sit Hoved paa Fru Valmues Skulder,
min Gud, hvor det er ækelt, det skulde Konen se,
— for saa blev der jo rigtig nok et Bulder.

Det fornemme Kram har jo en Slags Moral,
men deres, den er gjort af den lede,
en anden en maa pynte paa Stedet, hvor man staar
og kritiseres tidt af en Rødbede!

— Men Hævnens Time kommer, og Straffen bliver haard,
og saa faar Godtfolk andet at smage,
thi over Verden holdes en Standret en Dag,
og ude er Fru Valmues Sage.

Hr. Hvedeaks segner og Fru Valmue med,
men vi kommer ovenpaa det hele.
En Dag kommer ogsaa vi Tidsler til vor Ret,
og saa skal vi Kagerne mele!

Her hades vi af Blomster, her hades vi af Træer
— for nogle har et Fortrin for andre.
Der er i Verden ikke Retfærdighed til —
hvor end man i denne vil vandre!

II.

De andre over Vejen, Valmuer og Korn,
de haded' alle Tidsler og Tjørne
og mente om sig, at de var af fineste Æt
og boede paa det fornemste Hjørne.

De stadig ræsonnerte: — Hvorfor er Ukrudt til?
Det har Vorherre skabt til ingen Nytte!
Ukrudt er Krapyl, som skal bare trampes ned,
og saa for Resten pænt holde Bøtte.

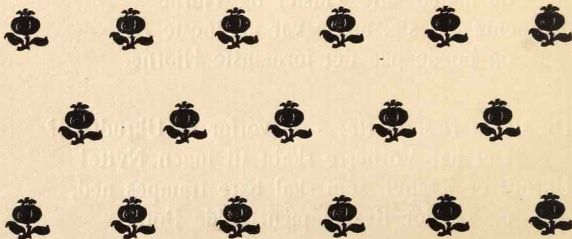
III.

Men en Dag, forinden Solen kom i Sky,
gik Bonden ud paa Marken for at meje,
han havde Mad i Klædet og Godtøl i sin Dunk —
og Kornet sov saa trygt i sit Leje.

Og Leen klang i Kornet, de akstunge Straa
blev paa Marken lagt i snorlige Rækker.
Sæden maatte segne i Skaar efter Skaar,
saa langt som Mejeredet strækker.

Og Tidsler og Hvede, Valmuer og Tjørn —
alt segnede for Leen, Bonden førte.
Den hele lange Dag var Leens dystre Klang
det eneste paa Marken, man hørte.

Af Sæden, som blev høstet og tærsket og formalt,
der blev det fine Brød, den gode Kage;
men Tidsler og Tjørne blev i Ovnen bragt og brændt,
naar Bondekonen Brødet skulde bage.

Reproduktionerne fra FR. HENDRIKSEN ☛
Trykt i et Oplag af 1000 Eksplr. paa englsk
Papir og 25 Eksplr. paa japansk Papir af
SIMON BERNSTEEN Kjøbenhavn ☛ M C M

